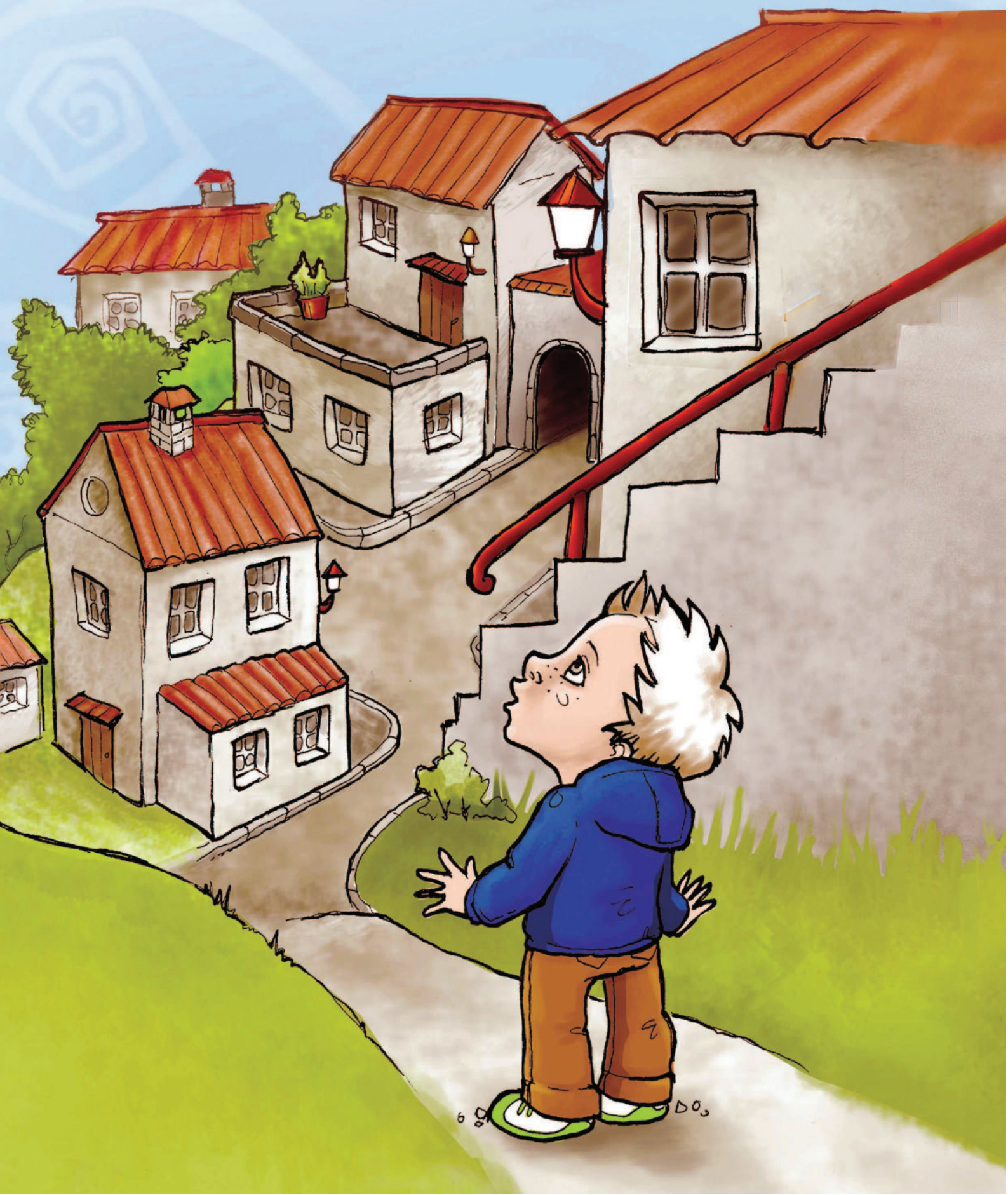

Heiki Vilep

NÕIUTUD LINN

Heiki Vilep

NÕIUTUD LINN

Muinasjutte väikestele ja suurtele

Tartus, 2009

Kunstnik: Ruudu Remmelgas
Küljendaja–kujundaja: Margus Nõmm
Kirjastaja: A–Disain OÜ kirjastus
Kõik õigused kaitstud: Heiki Vilep
ISBN: 978-9985-9718-7-1

Tänu:

Eesti Kultuurkapital
Tartu Kultuurkapital

Sissejuhatuseks

Selles raamatus on viis muinasjuttu. Reastasin nad sellises järjekorras, et enne saaksid lugeda päris tillud, seejärel veidi vanemad jne. Viimane lugu sobib vist kõige enam emmedele-issidele. Loomulikult ei ole ühelgi jutul ees keelumärki. On ju lapsedki vahel ootamatult taibukad ja samas loeme ka ise mõnikord lastele mõeldut.

Muinasjutud on kirjutatud (välja mõeldud) eri aegadel ja erinevais paigus. Sellest ka erinev esituslaad ja lai ealise sobivuse skaala. Samasse raamatusse sattusidki nad seetõttu, et ei mahtunud ühtegi teise käsile ega plaanisolevasse kogumikku. Täpselt nagu muinasjutus sabade jaotamisest metsloomadele.

Samas, lugedes jutte korduvalt üle, leian neis ometi midagi ühist. Midagi, mis neid omavahel müstilisel kombel seob. Jäägu see teilegi mõistatada.

Head lugemist!

Autor

Kaabu-mehike

Madli ei tahtnud sugugi lasteaeda minna. Talle meeldis oma toas suure värvilise vaiba peal mängida. Siin oli tal neli karukest, mitu jänku-poissi, palju nukke ja isegi nukumaja. Ühele nukule oli ta nimeks pannud Madli - täpselt samasuguse nime nagu tal endalgi oli. Ja et nende nimed segamini ei läheks, hakkas ta nukku kutsuma Nuku-Madliks. Neil oli Nuku-Madliga ja teiste mänguasjadega kodus väga hea olla, aga emme-issi pidid tööl käima ja Madli ei saanud ju päris üksinda koju jääda.

“Maei taha täna lasteaeda!” ütles Madli peaaegu igal hommikul.

“Kallis laps, me ei saa ju sind üksinda koju jätta,” vastasid emme-issi ja Madlil ei jäänud muud üle, kui jälle minna. Õnneks oli lasteaed väga lähedal - kõigest üle tee. Aknast oli lasteaia maja täitsa hästi näha ja see meeldis Madlile väga.

Ühel hommikul, kui Madli ennast riidesse pani ja lasteaeda pidi minema, tuli talle korraga mõte. Mis oleks, kui viiks enda asemel lasteaeda hoopis oma lemmiknuku Madli? Paneks talle ilusa punase kleidi selga ja riputaks kaela sildi “MADLI”... Niipalju oskas Madli juba kirjutada. Viiks Nuku-Madli lasteaeda enda kapi ette istuma ja ise hiiliks tasakesi koju tagasi? Kapi eest leiaks kasvataja Nuku-Madli ilusasti kätte ja keegi ei saaks arugi, et päris-Madli ise läks hoopiski koju.

Õhtul, kui emme-issi talle järgi tulevad, läheks ta jälle vargsi lasteaeda, võtaks Nuku-Madli kaenlasse ja jookseks neile vastu - nagu poleks midagi juhtunudki.

“Tahad sa lasteaeda minna?” küsis ta Nuku-Madlilt. Nuku-Madli oli küll vait, aga Madlile tundus, et ta noogutas aeglaselt pead.

“Hea küll,” oli Madli rõõmus, “täna on sinu kord lasteaias käia.

Vaata, et sa siis tubli laps oled ja lõunaune ajal kenasti magad. Ja sööma pead sa ka kõik korralikult ära ja kasvataja sõna kuulama ja üldse - ole hästi pai!”

Jälle tundus talle, nagu oleks Nuku-Madli noogutanud.

“Imelik,” mõtles Madli, “kas siis nukud tõesti saavad aru, millest nendega räägitakse?”

“Madli!” hõikas ema koridorist, “tule, pane nüüd papud jalga ja hakkame minema!”

“Kohe tulen!” hõikas Madli vastu ja haaras oma nuku kaenlasse.

“Emme, kas ma tohin täna Nuku-Madli lasteaeda kaasa võtta?”

“Eks sa võta, kui kasvataja lubab,” oli emme nõus.

“Lubab, lubab,” seletas Madli. “Muidugi lubab!”

Käest kinni, lippasid nad kiiruga ületee ja emme tegi lasteaia värava lahti. Veel natuke maad ja nad olidki lasteaia ukse ees.

“Issi pani juba auto käima, meil on täna väga kiire!” ütles emme ja lükkas Madli sisse uksest, millele oli kirjutatud “Võlur”. Nii kutsuti nende rühma.

Madli nägi, et riietusruumis ei ole parasjagu kedagi kohal ja hiilis oma kapi juurde. Ta pani Nuku-Madli kapiukse ette istuma ja vibutas näppu:

“On sul ikka meeles, mis ma sulle rääkisin?” Ja Nuku-Madli noogutas jälle. Seekord oli see kohe päris kindlasti päris noogutamine.

Madlil oli natuke imelik tunne, ta tundis pisut hirmu, aga lausus siiski:

“Ja Mariga ära sa koos mängi, tema kisub sind patsist. Ja Peetrist

hoia eemale, sest Peeter näpistab kogu aeg pepust. Hoia Jüriga ja Maiega kokku, sest nemad on mu kõige paremad sõbrad.”

Nuku-Madli noogutas jälle silmnähtavalt ja ütles Madli enda häälega:

“Hea küll, Pärismadli, ole mureta!”

Nüüd jäi Madlil suu täitsa kinni ja ta ei suutnud paigast liikuda. Kusagilt selja tagant kostusid kasvataja sammud ja Nuku-Madli tegi jälle suu lahti:

“Sa pead nüüd minema, muidu jääd veel vahele!”

Madli tegi nii kiiresti minekut kui sai. Lasteaia väravalt vaatas ta veel korraks tagasi, aga riidehoiu akna peal ei paistnud kedagi.

Rutanud üle tee, avas ta oma kodu suure välisukse ja koukis näpuga postkastist toavõtme. Ta ei saanud ikka veel midagi aru.

“Nuku-Madli räägib!” oli ainuke, mis tal meeles mõlkus. “Nuku-Madli räägib minu häälega!”

Ta keeras ukse lukust lahti, pani ilusad roosad kingad kenasti kõrvuti riidekapi alla riiulile ja läks oma tuppa. Seal istus ta keset diivanit, ajas käed-jalad laiali ja õhkas:

“Ma olen päris üksi kodus!”

Niimoodi istus ta seal kohe tükk aega. Siis viskas ennast kõhuli vaibale ja hakkas nukkudega mängima.

“Sina, Mari, oled üks suur kiusupunn!” pahandas ta punapäise nukuga ja tiris teda patsist.

“Ja sina, Peeter, oled üks pepunäpsija!” ütles ta poisile, kellel oli seljas ruuduline pluus.

Ta tõstis mänguasjade kastist välja veel kaks nukku – ühe poisi ja ühe tüdruku.

“Jüri ja Maie, teie olete küll väga head lapsed! Teie annate alati mulle oma asju mängida ja me ei tülitse teiega kunagi.”

Järsku hakkas Madlil väga kurb. Ta tundis, et igatseb päris Jüri ja Maie järele.

Pealegi hakkas ta tundma, et ei viitsi enam kõva häälega rääkida, nagu tavaliselt nukkudega mängides. Ta istus diivanile tagasi ja tundis, kuidas jalad tõmbusid kangeks. Siis märkas ta veel, et oli nagu pisut lühemaks jäänud. Ta kõndis oma kangete jalgadega koridori ja vaatas peeglisse.

“Appi, mu juuksed on nagu takust! Sellised kuivad ja sirged ja kanged! Täpselt nagu Nuku-Madlil!”

Nüüd taipas Madli, et ta hakkabki muutuma nukuks. Ta sarnaneb järjest rohkem Nuku-Madlile ja isegi tema kleit oli värvunud punaseks. Täpselt nagu Nuku-Madlil.

“Mida ma ometi teinud olen!” ahastas Madli, aga miski ei aidanud enam. Mõne aja pärast oligi ta väike nuku, kes vedeles karumõmmide, jänkude ja teiste nukkude keskel ega jõudnud enam peadki tõsta.

“Tuleksid juba emme ja issi rutem töölt koju! Nemad oskavad ju alati midagi ette võtta...”

Madli ei teadnudki öelda, kui kaua ta oli põrandal lebanud, kui kuulis voodi alt krabinat. Sealt astus välja väike mehike, kellel oli lai sinime kübar peas ja helesinine sätendav mantel seljas.

“Nonii,” ütles mehike, “vedeled siin ja ei taha kuidagi lõunaunele jääda?”

Madli ei saanud sõnagi suust ja vaatas ainult mehikesele oma kurbade silmadega otsa.

“Sa ei tahtnud ju lasteaeda minna, kas pole? Tulin äsja sealt ja nägin, kui kenasti Nuku-Madli teistega mängib. Ta leppis isegi Mariga ära ja ei nimetanud teda kordagi punapeaks. Ja Mari pole täna teda ühtegi korda patsist sikutanud. Isegi Peeter pole teda enam näpistanud, sest Nuku-Madli ei näidanud talle kordagi keelt.” Mehike istus Madli kõrvale maha ja katsus tema takuseid juukseid.

“Pole suurem asi, mis?”

Madlile tuli nutt peale, aga pisaraid polnud kusagilt võtta. Silmad tegid ainult klõps-klõps, nagu nukkudel ikka.

“Ma lähen homme ilusti lasteaeda!” püüdis ta öelda, aga suu ei liikunud.

“Ahsoo,” ütles mehike ja seadis ennast mugavalt külili. Ta kuulis kõike, mida Madli mõtles.

“Aga mida siis Nuku-Madli niikaua teeb?”

“Ma võtan ta lasteaeda kaasa ja kammin tal juuksed ilusasti ära.” Madli nägi, kuidas mehikese helehallid silmad muutusid sõbralikumaks.

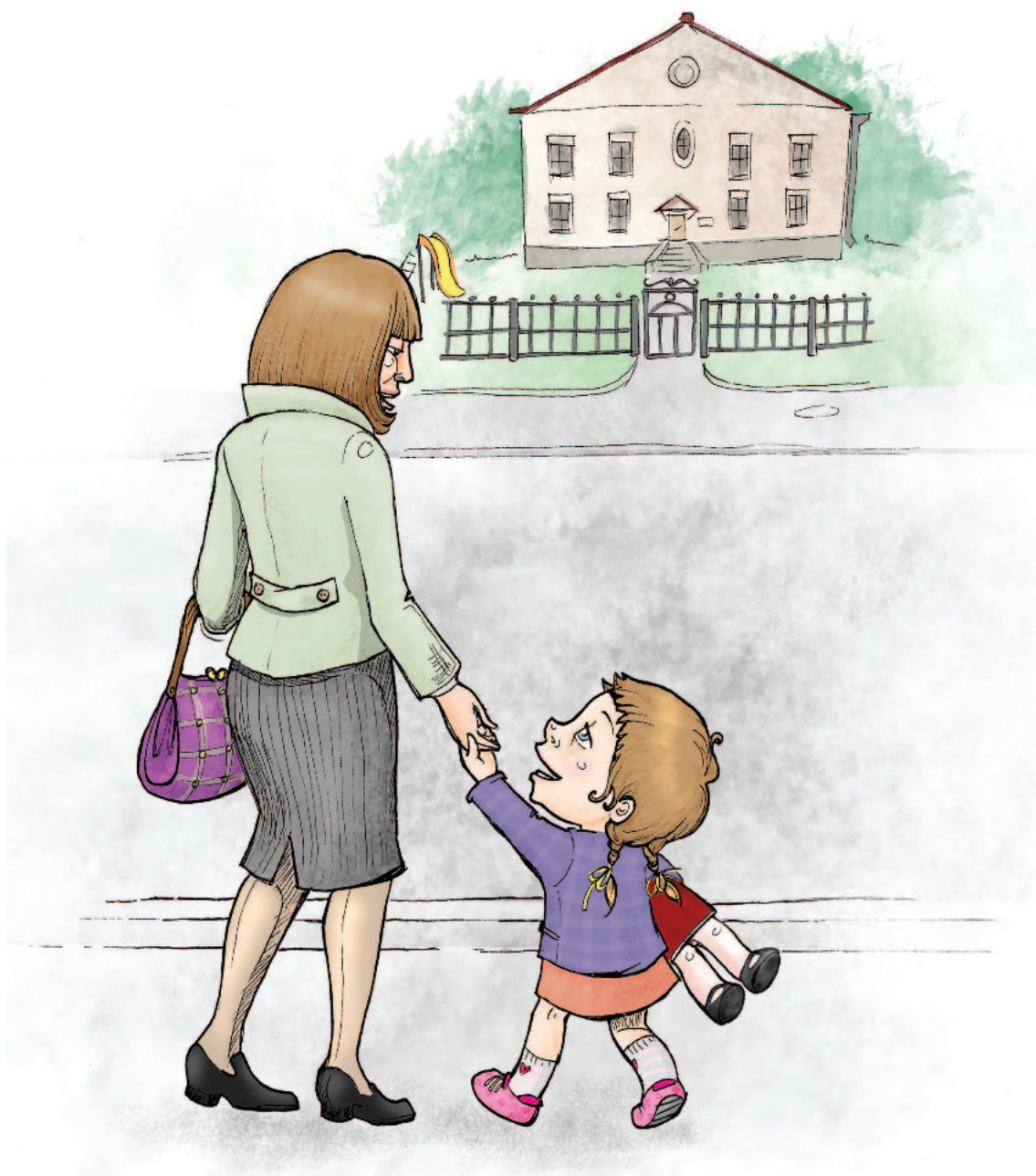
“Ja enam ma ei nimeta Marit punapeaks ja Peetrile ei näita keelt.”

Mehike naeratas ja tõusis, et lahkuda. Ta kõndis väarikal sammul tagasi voodi alla ja kadus pimedusse.

“Ära mine ära!” palus Madli, aga mehike oli juba läinud.

Natukese aja pärast kostis koridorist ukse avanemist ja Madli kuulis selgesti, kuidas Nuku-Madli emmele-issile kiitles:

“Täna oli lasteaias nii tore olla! Me joonistasime võililli ja taevast ja kasvataja-tädi luges meile muinasjuttu.”

“No vaata siis nüüd! Ja sina ei tahtnud hommikul sugugi minna...”

Nuku-Madli sammud kostsid toaukse tagant ja sealt ta astuski sisse – täpselt Päris-Madli moodi. Tuli Madli juurde ja võttis ta sülle.

“Pole midagi, Madli,” lohutas ta Päris-Madli takuseid juukseid

silitades, “kaabu-mehike lubas meid jälle tagasi muuta. Homme lähed ju sina lasteaeda?”

Madlil oli ütle mata hea meel. Ta pani silmad korraks kinni ja kui need siis uuesti avas, istus ta juba diivani peal. Nuku-Madli aga lebas maas teiste mänguasjade seas nagu alati. Alles nüüd sai Madli aru, et tegelikult ei olnud ta nukuks muutunudki. Ta oli lihtsalt tukastama jäänud.

“Madli!” hõikas emme koridorist, “tule pane nüüd papud jalga ja hakkame minema!”

Madli võttis maast Nuku-Madli ja tõttas koridori.

“Emme, kas ma tohin täna Nuku-Madli lasteaeda kaasa võtta?”

“Eks sa võta, kui kasvataja lubab,” oli emme nõus.

“Lubab, lubab,” seletas Madli. “Muidugi lubab!” Ja ta keksis emmel käest kinni hoides rõõmsalt trepist alla.

Kui nad lasteaeda jõudsid, ütles ta Marile ja Peetrile ilusasti tere ja nad läksid koos rõõmsalt rühma. Nuku-Madli aga jäi kapiukse ette istuma ja noogutas aeglaselt pead. Riidekapi alt astus välja väike kaabu-mehike ja istus tema kõrvale.

“Millega me siis täna aega veedame?” küsis ta Nuku-Madlilt.

Kadunud jõulud

Ühe väikese mere kaldal, väikese riigi väikeses linnas elas kord väike tüdruk nimega Nele. Nelel oli veelgi väiksem õde Kati. Nele ja Kati elasid oma vanematega väikeses majas, mis asus eemal kesklinna mürast. Igal aastal, kui saabusid jõulud, tõi Nele ja Kati isa koju kuuse. Kogu perega ehtisid nad kuuse ära ja isa pani veel puu latva ilusa jõulutähe. Kui tuba oli soojaks köetud ja küünlad süüdatud, oli väga mõnus ümber särava jõulupuu trallitada.

Kõige tähtsam oli muidugi jõuluvana külaskäik. Siis lugesid lapsed ja suured luuletusi ja tegid jõuluvana habemele pai. Selle

eest said nad kingitusi. Kingitusi oli palju, nii palju, et jõuluvana ei jõudnud neid kõiki ise kohale tuuagi ja osa tuli suurest poest emmel-issil juurde osta.

Poest, mis oli nii suur, et sinna võis ära eksida. Kui nad terve perega neoontuledes säravas hiigelpoes kingitusi valisid, nägid Nele ja Kati, kuidas inimesed üksteisele otsa jooksid. Mitmel neist oli niipalju kingipakke käes, et mõni pakk aeg-ajalt maha pudenes.

Mänguasjade leti ees pörandal aga vingerdas ja karjus täiest kõrist väike poiss. Tema kõrval seisis ema, kelle mõlemad käed olid kingipakke täis.

“Jonnib vist,” osutas väike Kati poisile.

“Jonnib vist, jah,” oli Nele sama meelt.

“Tal on ju nii palju kingitusi juba!” vaatas Kati poisi emme poole.

“Aga ta tahab vist veel,” arvas Nele.

Siis pani poisi emme oma pakid maha ja võttis riiulist suure puldiga juhitava auto. Poiss jättis paugupealt nutmise järele ja haaras auto kaenlasse. Ta isegi ei vaadanud oma kingitust õieti, vaid kõmpis piki riiulit edasi, kael õieli ja silmad mööda mänguasju veel midagi otsimas. Nele ja Kati küll nii ei teinud. Nad teadsid, et emal ja isal on mõnikord vähem raha ja et iga kord päris kõike ei saa.

Kui tüdrukud olid oma asjad kätte saanud, trügisid nad vanemate sabas väljapääsu poole. Selja tagant hakkas jällegi kostma vingerdava poisi meeleheitlik kisa. Emme-issi vahetasid omavahel imeliku pilgu ja lisasid sammu. Väljapääsu juures jooksis neile otsa mitu jõuluvana.

“Küll neil on kiire!” vaatas Nele habemikele järele.

“Lapsed ootavad kingitusi,” teadis Kati.

Suurest poest kostis veel kaugele eemalegi tümpsuga jõulumuusikat. Poeesisel väljakul seisis sajad autod ja õhk oli vingugaasist paks. Ümber väljaku helendasid tuledes suured punased ja rohelised pudelid, uhked firmade nimesildid ja muud pööraselt vilkuvad reklaamid, mis kõik kutsusid sööma, jooma, ostma ja võlgu võtma. Taamal lasti rakette ja kusagilt kostus väga valjuhäälselt naeru.

Nele ja Kati jäid pea kuklas ilutulestikku vaatama, kui emme-
issi autosse istusid.

“Võimas!” arvas Kati.

“Võimas!” kinnitas Nele.

Korraga aga jäi kõik vait. Ilutulestik lõppes, muusika katkes ja neonreklaamid kustusid. Kui Nele ja Kati pilgu langetasid, ei näinud nad enda ümber enam ühtegi autot ega hingelist. Suure poe ukсед olid suletud ja aknad pimedad. Keset parkimisplatsi seisis käed taskus vaid väike nukker päkapikk.

“Kus emme-issi on?” vaatas Kati enda ümber.

“Miks nad ilma meieta koju sõitsid?” ei saanud ka Nele aru.

Nad astusid päkapiku juurde ja vaatasid talle küsivalt otsa.

“Jõulud läksid ära,” ütles päkapikk kurvalt. “Mõõt sai täis.”

“Kuidas nii?” vaatas Nele päkapikku, siis enda ümber valitsevat tühjust ja siis jälle päkapikku. “Jõulud ei saa ju niisama lihtsalt kätte võtta ja ära minna!”

“Saavad küll,” vastas päkapikk rahulikult. “Iga kannatus katkeb ükskord.”

“Missugune kannatus see katki läks?” ei saanud Kati hästi aru.

“Noh, sinu issi ütleks, et viskas siibri ette,” muigas päkapikk. Nüüd sai ka väikene Kati aru:

“Tähendab, et jõuludel sai kõigest kõrini?”

“Justament,” oli päkapikk rahul. „Muide, minu nimi on Karla.“

“Aga mis nüüd edasi saab, Karla?” küsis Nele.

“Mis saab, mis saab... kust mina tean. Ma arvan, et tuleks jõulud üles otsida ja tagasi tuua,” sügas päkapikk Karla kukalt.

„Tagasi tuua...” kordas Nele mõtlikult. „Aga kuidas?”

„Näe!” osutas Karla tillukesele saanile parkimisplatsi servas. „Mul on see siin.”

„See on ju nii tilluke!” mossitas Kati. „Sellesse mahud ainult sina sisse.”

„Ja kuidas see üldse sõidab? Saani peab ju keegi vedama ka,” teadis Nele.

„Rahu!” ütles Karla ja astus saanikese juurde. Ta pobises midagi omaette, vaatas siis üles taevasse ja lõi jalaga vastu maad. Otsekohe hakkas saan kasvama. Peagi oli ta parasjagu nii suur, et kõik kolm mahtusid lahedasti sisse istuma.

„Hoidke nüüd kinni!” kamandas väikene mehike ja pobises jälle midagi omaette. Saan tõusis õhku ja jäi kõrgele kaubanduskeskuse kohale rippu.

„Ma kardan,” sosistas Kati Nelele kõrva.

„Rahu!” kordas Karla ja tõusis püsti. Ta tõstis oma labakindas käe silmade kohale ja vaatas kaugusesse.

„Ma arvan, et jõulud kolisid Jõulurahu Orgu,” teatas ta veendunult, osutas käega silmapiiri taha ja istus.

„Võtke teineteisel ümbert kinni,” vaatas ta üle õla tüdrukute poole, „sõidu ajal võib külm hakata.”

Saan tegi tiiru poe ja parkimisplatsi kohal ning võttis siis suuna silmapiiri poole. All laiavas linnas põlesid vaid tänavalaternad ja oli kuidagi eriliselt vaikne. Tundus, et kõik magavad rahulikku und ega tea jõuludest midagi.

Linn jäi lõpuks kaugele selja taha ja ees laiusid kuuvalguses sädelevad lumelagendikud.

„Kui ilus!“ piuksus Kati ülestõstetud krae seest.

„Ja vaikne,“ lisas Nele Katit enda vastu surudes.

Päkapikk juhtis saani veidi kõrgemale ja nüüd nägid nad igas küljes linnade ja külade kumasid. Nagu udukupliga kaetud küünlad, paistsid nad kaugelt kätte.

Kui nad olid juba päris kaua lennanud ja all laiuva lõpmatuna tunduva metsa kohal liikunud, ühmas päkapikk Karla üle õla:

„Olge nüüd valmis!“

Nele ja Kati painutasid oma külmuma hakkavaid kaelasid, et näha üle Karla õla. Ja siis see tuli! Mets lõppes järsult ja nende pilgule avanes hiigelsuur org, mis kumas lugematute küünalde

kollasest valgusest.

Tuhanded väiksemad ja suuremad ehetes kuused olid leidnud siin oma rahuliku pelgupaiga. Kuuskede vahel askeldas mustmiljon päkapikku. Nad kandsid kingituspakke ja kuusehteid edasi-tagasi nagu sipelgad. Naljakas oli vaadata, kuidas mõned neist üksteisega kokku pörkasid ja uperkuuti lendasid. Siputasid õhus jalgu, ukerdasid end siis püsti ja löid lõbusalt patsu.

„Kas see ongi Jõulurahu Org?“ küsis Nele.

„See tema ongi, jah,“ vastas päkapikk ja maandus oru keskele tühjale platsile.

Nende juurde jooksis kohe tähtsa olemisega päkapikk ja kukkus pragama:

„Sa tõid lapsed siia! Sa tõid inimesed siia! Mis sul arus oli!?“

„Need lapsed on teistsugused,“ vabandas Karla. „Nemad ei vingerdanud ostukeskuse põrandal ega norinud ühtegi asja.“

„Mida?“ ei uskunud tähtsa näoga päkapikk oma kõrvu. „See ei ole võimalik, et ei tahtnud kohe mitte midagi!“

„Me kirjutasime Jõuluvanale kirja ja tema tõi meile kõik selle, mis tahtsime,“ seletas Nele.

„Jah,“ kinnitas Kati, „mina sain suurte silmadega nuku.“

„Ja rohkem ei tahtnudki?“ Tähtsa näoga päkapikk pööras pea viltu ja vaatas Katit kavala näoga alt üles.

„Ei tahtnud jah,“ kinnitas Kati. „Korraga väga palju asju tahta ei ole ilus.“

„Vaata aga vaata!“ jäi päkapikk mõtlikuks. „Kuula ja imesta!“ Ta kõndis natuke aega edasi-tagasi ja püüdis käsi selja peale kokku panna. Kui see tal kuidagi ei õnnestunud, jäi ta seisma ja ütles rahunenult:

„Lähme, istume natuke!“

Nad astusid hanereas väikese künka suunas ja kui kohale jõudsid, nägid tüdrukud, et see ei olegi tühipaljas küngas. Suur võlvuks tõotas hoopis midagi enamat. Karla avas kriginale ukse ja nad astusid lumisest trepist alla.

Tunneli lõppedes nägid tüdrukud midagi täiesti enneolematut. Keset suurt võlvkaartega ovaalsaali istus trobikondade kaup

päkapikke väikestes ringides koos ja iga ringi keskel põles mitu küünalt. Tähtsa näoga päkapikk juhatas nad lähima ringini ja päkapikud tõmbusid neile kohta tehes koomale.

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

[RAAMATUPOOD](#)

Heiki Vilepi teised lasteraamatud:

2002 – Lasteluulekogu „Tere“
2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
2005 – Jutukogu „Liisu“
2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
2007 – Lasteluulekogu „Padjasõda“
2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
2008 – Lasteluulekogu „Kellakägu“
2008 – Jutukogu „Une-Mati udujutud“
2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
2009 – Lasteluulekogu „Habemega nali“
2009 – Muinasjutukogu „Nõiutud linn“
2009 – Jutustus „Kapiukse kollid planeedil X“
2010 – Juubelikogumik „50 juttu ja luuletust väikestele sõpradele“
2010 – Jutukogu „Liisu ja hullumaja puhvet“
2010 – Muinasjutt „Kadunud jõulud“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi ja J. Baljasnaja)
2011 – Jutustus „Üle põhjatu kuristiku“
2011 – Lasteluulekogu „Puupeapuu“

NB!

Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:

vilep@vilep.com

Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:

<https://www.facebook.com/heikivilep>

Sisukord

Sissejuhatus	3
Kaabu-mehike	4
Kadunud jõulud	13
Õhuloss	24
Nõiutud linn	31
Topis	39

William tõmbas kevadist õhku kopsudesse ja astus muudkui edasi. Edasi silmapiiri poole. Linn jäi kaugele seljataha ja kahel pool teed laiutasid põllud. Lõpuks jõudis ta metsavahele. Sellesama metsa vahele, mis tal eluaeg eest ära oli kadunud ja mille asemele oli ikka ja jälle tekkinud linn. Vana ja auväärne, nõiutud linn.

William läks ja läks ja ei pöördunud enam kunagi tagasi. Sest seda Williamit polnud kunagi olemas olnudki. Õige William aga toksis pargiteel kinganinaga kivikesi ja tal oli veel kõik ees. Kogu maailm oli tema ees lahti. Tema asi oli teha vaid õige valik.